

forpligtelse over for ikke mindst Østeuropa, og at støtten i stedet burde gives dér, hvor problemerne er størst, altså efter et behovskriterium, og ikke efter, hvem der er i stand til hurtigst muligt at tilpasse sig ØMU-modellen, for problemet med den måde, som man nu forestiller sig at de østeuropæiske lande skulle integreres i systemet på, er jo, at for at komme med skal de opfylde ØMU-kriterierne. De lande, som har de allerstørste problemer, og som derfor ikke kan tilpasse sig EU's indre marked og ØMU-modellen hurtigt nok, får ingen andel af midlerne, for de kommer slet ikke med i EU. Det vil sige, at dér, hvor problemerne er størst, får de ikke midlerne.

Det er helt forkert, og derfor synes vi faktisk, det er rimeligt at lægge det over i Europarådet eller OSCE, fordi man jo dér har disse lande som medlemmer. Det vil sige, at man vil få mulighed for at lægge et behovskriterium til grund i stedet for et ØMU-kriterium, for sandheden er, at man kommer til at fordele midlerne efter ØMU-kriteriet og ikke efter behovskriteriet.

Jeg vil gerne slutte med at stille et par spørgsmål til ministeren. Nu har Socialdemokratiet og de andre partier redegjort for deres strategi for det her. Socialdemokratiet har åbenbart god tid, når det gælder udvidelsen. Det har indstillet sig på, at det er et langsigtet projekt, som ordføreren ikke rigtig kan garantere kommer til udførelse før år 2004 – i bedste fald, må jeg sige.

Hvad har regeringen tænkt sig at gøre for at sikre, at regeringskonferencen rent faktisk følges op af en udvidelse? Har regeringen tænkt sig at gå i kødet på de lande, som man må forvente vil være modstandere af en omfordeling af midler? Hvis lande som Grækenland, Portugal, Spanien, Italien på forhånd tilkendegiver, at de ikke er indstillet på at afgive nogen af de midler, de modtager i dag – og hvorfor skulle de være det? – er der jo ikke midler til at overføre til Østeuropa.

Mit spørgsmål er: Agter man at få afklaret det problem? Agter man fra dansk side at fremsætte nogle præcise forslag, som medfører, at man tager stilling eller finder metoder til at tage stilling til det spørgsmål? Og agter man at lade det ligge til efter regeringskonferencen med den virkning, at et land som f.eks. Spanien kan få en Unionstraktat, som Spanien muligvis vil acceptere, og så bagefter nedlægge veto mod udvidelsen? Er den danske regering indstillet på at løbe den risiko, eller vil den danske regering forsøge at få det afklaret inden regeringskonferencen,

således at man undgår, som jeg nævnte over for hr. Steen Gade, at købe katten i sækken?

Jeg hørte hr. Klaus Hækkerup sådan, at man faktisk ikke har tænkt sig at spille ud og sikre sig disse ting, før regeringskonferencen er slut. Det er noget, man tager fat på bagefter, og så har den danske befolkning altså ingen garanti for noget som helst. Så får man, jeg havde nær sagt tilbudt en Unionstraktat, der, som fru Charlotte Antonsen beskrev det, handler om integration i dybden, altså mere magt til Unionen, men resultatet, nemlig udvidelsen af EU, som det hele gik ud på ifølge regeringens officielle retorik, står hen i det uvisse. Jeg vil altså gerne spørge, om regeringen har konkrete planer med hensyn til at sikre den.

Det andet spørgsmål, som jeg så skal slutte med, er, om regeringen kan garantere, at dette ikke ender med det, jeg vil kalde den billige løsning. Den billige løsning vil bestå i, at man pludselig opfinder en ny form for fleksibilitet, som går ud på, at de nye lande kan blive medlemmer af de dele af Unionen, som ikke koster noget. Det vil jo være en løsning, som formentlig vil kunne samle de lande, som i øjeblikket modtager midler. Kan regeringen garantere, at en sådan form for fleksibilitet bliver der under ingen omstændigheder tale om? Hvis det, der ligger, er, at man laver en sådan optagelse – i DUPI-rapporten tales der om partielt EU-medlemskab, og det er det, jeg betegner som en ny form for fleksibilitetsdebat – får man altså denne, hvad jeg vil kalde billige løsning, eller man kunne også bruge et andet udtryk og rent ud sige usle løsning.

Jeg mener, der er en oplagt risiko for, at resultatet af det hele kunne blive en Unionstraktat med mere magt til Unionen og så den billige løsning, der ikke giver Østeuropa det, som var formålet med det hele. Og jeg vil godt spørge regeringen, hvordan den vil garantere, at det under ingen omstændigheder kan blive resultatet af det hele.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Nu var hr. Keld Albrechtsen, som jo i øvrigt ikke er bange for at citere forkert eller citere halvt, igen ude med en påstand om, at det var forkert, at jeg ikke kunne garantere, at de nye lande, der har ansøgt, var optaget senest i år 2004.

Jeg vil så gerne spørge hr. Keld Albrechtsen, om han på Enhedslistens vegne kan garantere,